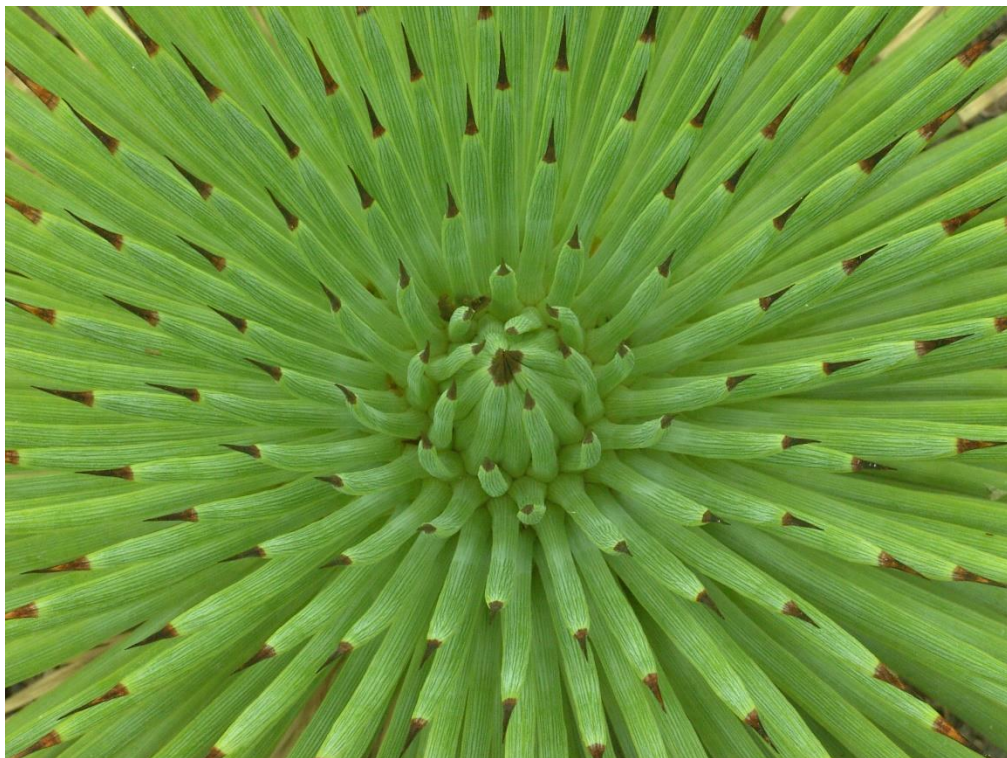

NOVIOCACTUM

Digitale nieuwsbrief van de afdeling Nijmegen van
Succulenta

Jaargang 6 nummer 11, november 2021

Een van de plaatjes die Theo vertoonde op de afdelingsavond van 14 oktober: *Agave echinoides*

SAMENSTELLING BESTUUR VAN DE AFDELING NIJMEGEN

Theo Heijnsdijk
voorzitter 0487 – 542704
th.heijnsdijk@gmail.com

Johanna Jongekrijg
penningmeester 0485 - 880300
johannajongekrijg@gmail.com

Riet Maessen
secretaris 024 – 3440425
rietmaessen@xs4all.nl

REDACTIE NOVIOCACTUM

Theo Heijnsdijk 0487 – 542704
th.heijnsdijk@gmail.com

Contributie: € 20,- per jaar (huisgenootleden € 10,- per jaar)
gironummer NL12ABNA0805932216 tnv J. Jongekrijg en/of
T. Heijnsdijk.

Bijeenkomsten:
Bij HELICON opleidingen, Marga Klompélaan 37, 6532 SB,
Nijmegen. Aanvang 19.30 precies.

Uitnodiging

In verband met de beschikbaarheid van sprekers hebben we het programma voor de rest van dit jaar weer moeten omgooien.

Het ziet er nu als volgt uit:

4 november: Henk Viscaal met een reisverslag over Argentinië.

9 december: Andre van Zuijlen, Zuid-Afrika

Dit alles kan natuurlijk alleen doorgaan als de coronaregels van dat moment het toelaten. En natuurlijk blijven de bestaande regels, zoals handen wassen en thuisblijven als je klachten hebt, ook gewoon gelden.

Tot ziens op 4 november!

Theo

Adembenemende landschappen in Argentinië

foto Henk Viscaal

Verslag

Bijeenkomst op 14 oktober 2021 bij Helicon.

Onze laatste bijeenkomst op school dateert al van september 2020. Toen kwam Wiebe Bosma met een lezing over Madagaskar.

Wat er daarna gebeurde hoef ik niet te vermelden. Corona alom en ook nog het overlijden van onze gewaardeerde lid Ludwig. Theo en Loes hebben de eerste stappen genomen om de groep weer eens bij elkaar te brengen en dat te vieren met een etentje (dit was in juli), daarna gingen wij nog een avond naar Lieda (augustus), ook om onze bibliotheek op te ruimen en vanavond was er dan weer de eerste avond op school. Ook dat moest een beetje gevierd worden en dus had Theo taart voor bij de koffie. Theo opent deze bijeenkomst met de woorden dat hij het leuk vindt dat we weer bij elkaar kunnen komen.

Hij vraagt aan de aanwezige leden wat te doen met onze leesmap. Wordt het Engelse blad en het euphorbiabladd nog wel gelezen? Houden wij nog het abonnement een tijdje aan? De interesse is matig maar besloten wordt om voorlopig nog de abonnementen aan te houden.

Dan de vraag "gaan we nog door met onze markt nu Het Kolpinghuis definitief passé is?". Deze vraag staat nog.

Johanna vermeldt het overlijden van de vriendin van Antoon en Theo meldt dat Jan Reijnen is opgenomen in het verpleeghuis. Theo zegt dat hij nog 2 maal contact heeft gehad met Piet Giepmans. Johanna heeft contact gehad met Kees. Zij stuurt de papieren versie van *Noviocactum* steeds naar hem op.

Na deze mededelingen begint Theo met zijn presentatie. Hij laat foto's zien van zijn planten te beginnen bij de A. Hij zegt dat hij mooie foto's heeft uitgezocht waarbij hij ook wat te vertellen heeft. En dat blijkt al snel. *Adromischus*: veel soorten ontvangen van Piet Giepmans. *Aeonium*: foto uit La Palma. Dan komt het actuele verhaal natuurlijk van de vulkaanuitbarsting en de lavastroom die het plaatsje *Todoque* heeft weggevaagd. Hier zaten Loes en Theo 4 maal.

De enige roodbloeiende *Aeonium*: (*nobile*).

De "Johanna" agave: de *victoria reginae*

Van Lanzarote de Aichryson. Een aantal opeenvolgende foto's van Aloes. De *Argyroderma testicularis*. Koffie en taart!

Hierna-best lastig volgens Theo-: de *astrophytum asterias*: diverse zaailingen en natuurlijk Theo zijn specialiteit!

Avonia's (leuke plantjes); Aztekium.

Verder met de B van *Blossfeldia* en C van o.a. *Ceropegia*. De *Ceropegia adrianae* volgens Theo altijd met wolluis! Wel mooie foto van de bloem van deze *Ceropegia*, de *C. fusca* in bloei, de *C. simoneae*.

Verder met *Chamacereus*, *Cinthis*, *Conophytum*, *Copiapoa hypogaea* (de lizard cactus) en *crassula's*.

Niet alles genoteerd natuurlijk. Vele mooie opnames werden ons getoond en af en toe een gezellig onderonsje.

Ik denk dat iedereen tevreden naar huis ging. Sommigen hebben nog even gezellig nagepraat met Jan de Groot van de *Helicon*, die ons zeker niet klokslag tien naar huis stuurde.

Zie verder de foto's op de volgende bladzijden

Riet

Blossfeldia

Bloemstengel van *Adromischus cristatus* var. *clavifolius*

Adromischus marianiae subsp. *herrei*

Aeonium nobile op La Palma. Op de achtergrond *Senecio kleinia*. en rechts een euphorbiastruik (vermoedelijk *E. lamarckii*)

Aeonium simsii op Gran Canaria

De bloem van *Aeonium goochiae*

Argyroderma testiculare

Astrophytum asterias 'Superkabuto'

Astrophytum asterias 'Superkabuto' in bloei

Astrophytum myriostigma 'Onzuka' met 3 ribben in 6,5 cm potjes

Een astrophytum hybride in 6,5 cm potje met zeer grote bloem

Bloem van *Avonia quinaria* subsp. *quinaria* (onder) en van *A. quinaria* subsp. *alstonii*.

Ceropegia africana

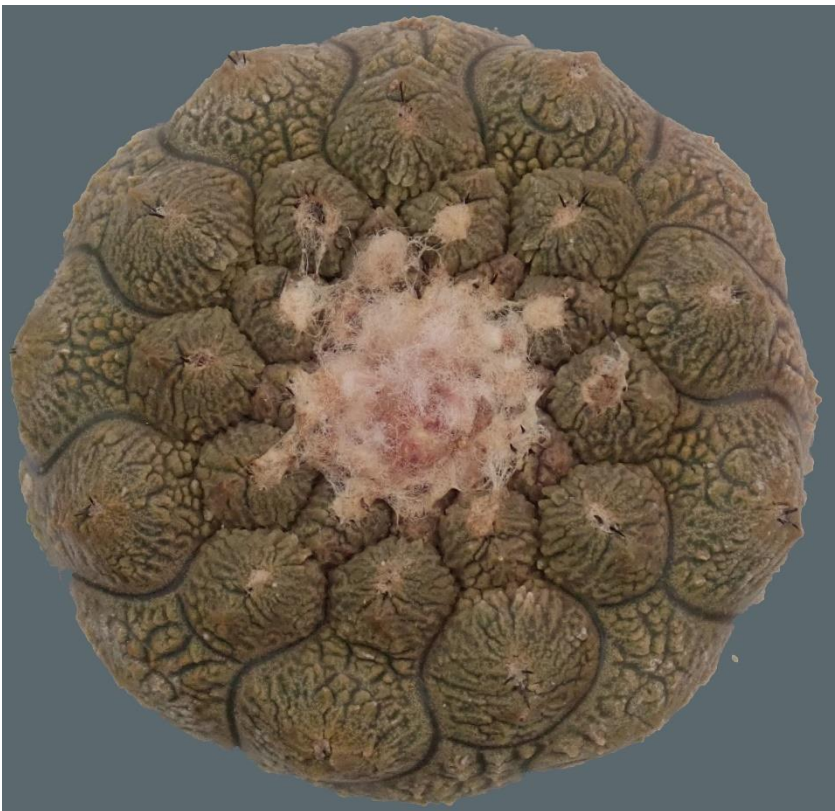
Ceropegia arandii

Jonge zaailingen van *Ceropegia fusca*

Cotyledon orbiculata

Copiapoa hypogaea (The Lizard Cactus)

Crassula 'Estagnol'

Crassula 'Emerald' (= *C. barklyi* x *susannae*)

Voor u gelezen.... ..in de Volkskrant van 23 oktober

BEELDVORMERS

OOGCONTACT ■ LA HIGUERA, CHILI ■ 5 OKTOBER 2021 ■ FOTOGRAAF
ALBERTO PEÑA GÓMEZ/AFP

GUANACO'S, VERWANT AAN DE LAMA, IN DE ATACAMA-WOESTIJN IN NOORD-CHILI, WAAR EEN NIEUWE IJZER- EN KOPERMIJN WORDT AANGELEGD. ALBERTO PEÑA / AFP

MEREL BEM

De kans dat ze guanaco's zouden tegenkomen, was niet heel klein, mailt hij. In dit gedeelte van de Atacama-woestijn in Chili loopt maar één weg en die leidt dwars door een gebied waar de dieren zich regelmatig laten zien. Maar je weet nooit, voor hetzelfde geld blijven ze uit het zicht. Nu hadden de twee mannen geluk. De zon was onder, het begon te schemeren, en plotseling staken een stuk of vijftien guanaco's de weg over. 'We traptten op de rem, sprongen uit de auto en daar stonden ze, misschien 50 meter verder, kalmpjes etend van de struiken.

Dit was het resultaat: een droom van een foto. Het avondlicht verfdde de bergen lila, evenals de prikkertjes van de groene cactussen. Daartussen de zachte, camelkleurige vachten van de guanaco's - de beesten zijn familie van de lama - en dan die ene, die met zijn grote zwarte ogen recht de camera in kijkt.

‘De bouw van een mijn in dit gebied is hetzelfde als het aanleggen van een disco op de kraamafdeling’

‘Dankjewel’, zegt fotograaf Alberto Peña Gómez (32) vanuit Santiago de Chile. Maar tussen twee haakjes: hij is geen fotograaf. Hij is een schrijvende journalist voor Agence France Presse, die zichzelf door de jaren heen heeft leren fotograferen. De fotograaf die eigenlijk mee zou gaan op deze opdracht, was gewond geraakt. Gómez had zijn taak overgenomen. Samen met zijn collega, een videojournalist, had hij de klus in Noord-Chili geklaard. Behalve de guanaco's fotografeerde hij zeehonden (de woestijn grenst aan de kust), papegaaien, een walvis, een wolf en een heleboel Humboldtpinguïns. Die laatste zijn vernoemd naar de Duitse natuurwetenschapper en ontdekkingsreiziger Alexander von Humboldt, die aan het begin van de 19de eeuw al waarschuwde voor de gevolgen van menselijk ingrijpen in ecosystemen.

Precies daarom waren de journalisten naar de Chileense woestijn gereden. Hier, vlakbij de unieke en fragiele Humboldt-eilanden tussen Chili en Peru, wordt binnenkort de nieuwe ijzer- en kopermijn Dominga aangelegd. Dat betekent onder meer: schade aan de bodem, afvoer van zure chemicaliën in de Stille Oceaan en de aanleg van een haven, met ongetwijfeld olielekken en verstoring van het oceaaneleven tot gevolg. De plannen zorgen al jaren voor onrust tussen natuurbeschermers (‘De bouw van een mijn in dit gebied is hetzelfde als het aanleggen van een disco op een kraamafdeling’) en de arme bewoners uit de buurgemeente, waar geen schoon drinkwater is, geen supermarkt en geen riolering (‘De mijn levert werk op voor iedereen’). De strijd tussen economische groei en natuurbescherming lijkt simpel, maar is dat nooit.

Niet dat een foto van een guanaco daar enige verandering in zal brengen. Toch laat de blik van dat beest me al dagen niet los. Menselijke gevoelens projecteren op een dier is onzinnig, dus dat doe ik niet. Ik zie ook daadwerkelijk geen emotie; de blik is niet boos of beschuldigend. Maar een dier dat oogcontact maakt, is al snel iemand. Een persoonlijkheid, een karakter, iemand die je een fijne woning gunt. Dat weet de pr-afdeling van het Wereld Natuur Fonds al jaren.

Was het tactiek geweest, vroeg ik Alberto Peña Gómez. Had hij net zolang gewacht tot de guanaco hem dwars door de lens van zijn camera had aangekeken? Er was immers ook nog een andere foto in de serie, waarop zoiets gebeurt: drie bruine zeehonden in het water, die vanuit het water naar de fotograaf koekeloeren. Lieten die foto's misschien zijn persoonlijke betrokkenheid bij het bedreigde natuurgebied zien?

Nee hoor, mailde hij terug. ‘Ik maakte die foto's gewoon op de momenten dat ik ze kón maken, en dat was al lastig genoeg. Het was de bedoeling om zo objectief mogelijk te tonen wat ik voor mijn camera had. Dat was mijn taak.’ Geen officiële fotograaf, wel de juiste blik.

De rubriek Beeldvormers onderzoekt hoe een foto onze kijk op de werkelijkheid bepaalt.